

Pastorale Eenheid Sint-Trudo Assebroek

Startviering - 17 september 2023

Herinner je je nog het nieuwe wereldrecord van de Noorse Kristin Harila op 27 juli?
Kristin Harila beklom toen de K2, de op één na hoogste berg van de wereld.

Die dag beklommen zo'n 200 mensen deze berg en net toen enkele bergbeklimmers bijna de top bereikten sloeg het noodlot toe.

Een lawine zorgde ervoor dat de 27-jarige Pakistaan Mohammad Hassan enkele meters verder in de sneeuw terechtkwam. De hoop voor deze man was nog niet onmiddellijk verloren, want hij was nog verbonden met de andere klimmers door een touw.

Maar... die andere bergbeklimmers vonden er niks beter op dan nog een touw langs hem te spannen, zodat ze alsnog de top konden bereiken.

Volgens de Noorse Kristin Harila, die die dag een nieuw record vestigde, probeerden de andere klimmers wel hulp te bieden.

Maar... het resultaat was: een nieuw wereldrecord voor Kristin Harila, 'ten koste' van de Pakistaan Mohammad Hassan die toen stierf.

Een gebeurtenis die verontwaardiging oproept omdat de ene mens de top bereikt, een record vestigt, 'ten koste' van een andere mens.

Bij de start van dit nieuwe werkjaar wil ik wel eens stilstaan bij de vraag welke accenten 'wij' leggen om ons doel te bereiken?

Waar willen wij als geloofsgemeenschap op inzetten om in het komende werkjaar verder te groeien in geloof en dus nog meer christen te worden.

Ik durf alvast stellen dat wij hier 'geen' gemeenschap willen zijn waar we 'ten koste' van elkaar meer christen willen worden.

Welke dingen zijn er dan heel belangrijk voor onze gemeenschap?

Als het gaat over samenleven, gemeenschap vormen en samenwerken dan mogen we stellen dat 'luisteren' een heel belangrijk kenmerk is.

Door te luisteren schep je verbinding met diegene naar wie je luistert. Het is de eerste stap waarmee je de andere zegt: ik hoor je, jij bent iemand voor mij. Door te luisteren wordt die andere een deeltje van je leven waardoor je die niet zomaar meer zult voorbijlopen.

Natuurlijk is 'luisteren' bij velen niet de meest ontwikkelde vaardigheid. Nogal wat mensen horen graag hun eigen verhaal en... hebben er vaak ook heel veel nood aan om zelf gehoord en gezien te worden.

Maar... soms willen mensen ook 'niet luisteren' naar elkaar.

Herinner je nog de lezing van vorige zondag waar Mattheus stelt: als je broer iets misdaan heeft moet je hem dat onder vier ogen zeggen. Als hij luistert dan heb je hem gewonnen maar als hij niet luistert neem dan één of twee getuigen ... enzovoort.

Hier komt naast het luisteren de vraag van verantwoordelijkheid.

Feitelijk is dit de vraag: "Ben ik de hoeder van mijn broeder?"

In welke mate ben ik verantwoordelijk voor de andere?

Een pertinente vraag, zeker binnen onze kerk, die de voorbije weken weer heel sterk geconfronteerd wordt met de verhalen over misbruik, waarbij het duidelijk is dat sommigen elkaar beschermd hebben in de plaats van elkaar vanuit verantwoordelijkheid terecht te wijzen en te helpen.

Maar... ook voor ons geldt de vraag of we elkaar kunnen en durven aanspreken over zaken die moeilijk zijn? Durven we elkaar aanspreken over het feit dat iemand doorheen zijn of haar

engagement vooral zichzelf te sterk in de kijker zet en onvoldoende rekening houdt met de gemeenschap en de kern van het evangelie?

Het is 'des mensen' dat we vaak een eigen weg gaan 'met oogkleppen' en het doel of de gemeenschap uit het oog verliezen. Maar... het is voor elk van ons onze verantwoordelijkheid om elkaar hierover aan te spreken, desnoods moeten we er eerst een nachtje over slapen of een moment over bidden vooraleer naar die andere te gaan.

En de lezing van Mattheus zorgt vandaag nog voor een toemaatje.

Als iemand me kwaad doet, hoeveel moet ik hem of haar dan vergeven?

En je kent het: niet tot zeven maal maar tot zeventig maal zeven maal.

Dit is geen simpele opdracht en... laten we vooral niet kiezen voor de goedkoopste weg waarbij we zeggen dat het vergeven is maar in ons hart met kwaadheid en jaloersheid blijven zitten.

Neen... vergeven is een werkwoord en gaat verder dan het 'toedekken'.

Ook hier hebben we weer die uitdaging om als christen hier iets mee te doen.

Maar toch wil ik nog een stapje verder gaan...

De elementen van luisteren, verantwoordelijkheid en vergeving zijn onmisbare ingrediënten om ons als gemeenschap met elkaar te verbinden maar...

waar zit onze verbondenheid met elkaar en de ruimere wereld vanuit die Bijbelse God die zich het lot van 'elke' mens aantrekt en geen rust vindt zolang er maar één mens niet tot zijn recht komt?

Zijn wij een geloofsgemeenschap die zich wil verbinden met wie in armoede leeft door inderdaad te geven van onze overvloed maar ook door stappen van engagement te zetten en elke week een deel van onze tijd aan die anderen te besteden?

Zijn wij een geloofsgemeenschap die samen stappen wil zetten om het probleem van de vele vluchtelingen te leren kennen waardoor wij tot een genuanceerdere kijk komen en anders gaan spreken en anders gaan handelen als het over 'die vluchtelingen' gaat?

Zijn wij een geloofsgemeenschap die zich wil verbinden met elkaar vanuit dat visioen dat er een andere manier van samenleven mogelijk is omwille van die figuur van Christus?

Geloven wij echt dat onze gemeenschap en dat de samenleving kan veranderen als wij ons dagelijks oefenen in breken en delen en groeien in goddelijke Liefde?

Als wij samen stappen willen zetten en 'durven' geloven in verandering dan hebben we een boeiend werkjaar voor ons en kunnen we hier enkel bidden om onderlinge verbondenheid zodat het zichtbaar wordt dat wij leven 'dankzij' elkaar en niet 'ten koste' van elkaar.

Zo zal het zichtbaar worden dat christenen een positieve bijdrage kunnen leveren binnen onze samenleving.

Laten wij maar geloven dat het kan. Amen!

Rob De Waepenaere

Coördinator PE Sint-Trudo Assebroek